

Arrest

nr. 59 850 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op een voor de Raad ongekende datum een asielaanvraag in. Deze resulteert in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 augustus 2010 met nummer 47 230 waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

De verzoekende partij dient op 25 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende op 18 februari 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring ingediend.

Op 1 december 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (A.S.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 17/08/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 19 maart 2010 van de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Verzoekster stelde tegen de desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 12 augustus 2010 met nummer 47 230 weigert de Raad zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (BS 19 augustus 1955, hierna: EVRM). Zij wijst erop dat zij op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft en dat artikel 3 EVRM geschonden wordt omdat bij een verwijdering naar haar land van herkomst, in casu Armenië, haar ernstige aandoening niet behandeld kan worden. Gelet op de hogere rechtswaarde die deze Europese norm heeft en gelet op artikel 13 van het EVRM dat een intern beroep vereist waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), is de Raad tevens gehouden in de mate dat de verzoekende partij zich wil beroepen op een hogere rechtswaarde, voortvloeiende uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de bestreden beslissing hieraan te toetsen alvorens over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring te kunnen oordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 november 2009 met nummer 193/2009 onder punt B.3.2. gesteld heeft:

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat de wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen worden verzorgd, moesten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het Verdrag, door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de procedure tot subsidiaire bescherming bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, omdat de autoriteiten die belast zijn met de toekenning van die subsidiaire bescherming niet de middelen hebben om zelf de voorwaarden betreffende de gezondheidstoestand van de aanvragers te beoordelen, en dat om « geen afbreuk [te doen] aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten » (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 10 en 11).”

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan bij de vaststelling van het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM de verzoekende partij nut opleveren en haar rechtstoestand zou kunnen gewijzigd zijn in de mate dat wordt vastgesteld dat door haar aandoening een terugkeer naar haar land van herkomst zonder er al daar een behandeling voor haar aandoening bestaat, een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandelingen is of met zich meebrengt.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van artikel 3 EVRM luidt ondermeer als volgt:

“De verzoekster is afkomstig uit Armenië.

Bij een mogelijke uitwijzing zal het leven van de verzoekster in gevaar komen.

De verzoekster verwijst hiervoor naar haar medische situatie, die geleid heeft tot het indienen van een verzoekschrift conform art. 9 ter Vw.

Uit dat verzoekschrift en uit de daarbij gevoegde medische stukken blijkt genoegzaam dat verzoekster geen gepaste zorgen kan krijgen in haar land van herkomst, waardoor haar leven in gevaar komt.

De weigeringsbeslissing die genomen is door de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de verblijfsaanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet is behept met verschillende manifeste tegenstrijdigheden en gebreken (zie het annulatieberoep ingediend ten overstaan van de beslissing van ongegrondheid genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet).

De verzoekster heeft dus wel degelijk redenen om geen uitvoering te geven aan het bewuste uitwijzingsbevel.

De verwerende partij verwijst daarentegen alleen maar naar art. 7, al 1,2° van de Wet van 15 december 1980, zonder meer.

4.3. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekster alsnog verplicht het grondgebied te verlaten dan schendt zijn hiermee het art. 3 EVRM dat de overheid verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende behandeling.

Doordat de verzoekster bij een eventuele uitwijzing riskeert ernstig ziek te worden (en zelf te sterven) bij gebrek aan de aanwezigheid van een gepaste behandeling is het bestreden uitwijzingsbevel manifest onuitvoerbaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan ook moeilijk beweren dat zij niet verplicht is terug te keren naar haar land van herkomst aangezien het uitwijzingsbevel haar alleen zou verplichten het grondgebied van België en van de verdragstaten te verlaten.

De verzoekster heeft buiten Armenië enkel in België verbleven zodat zij in geen enkel ander land dan België en Armenië een verblijfsrecht had (opgebouwd). “.

2.3 De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende de schending van artikel 3 EVRM:

“Met betrekking tot een voorgestelde schending van artikel 3 EVRM moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggedeid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoekster maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.”

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat bij een uitwijzing haar leven in gevaar zal komen, en zij verwijst naar haar medische toestand en naar de kritiek die zij uit ten overstaan van de beslissing die haar aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaart, stelt de Raad vast dat de verwerende partij ongetwijfeld met deze procedure heeft rekening gehouden vooraleer de bestreden beslissing te nemen omdat gevraagd werd slechts over te gaan tot de kennisgeving van de bestreden beslissing nadat de beslissing van 7 december 2010 die de aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter ongegrond wordt verklaard ter kennis werd gegeven (zie brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 december 2010 gericht naar de burgemeester die opdracht geeft de bestreden beslissing slechts te betekenen na de beslissing van ongegrondverklaring van de aanvraag gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

Deze beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf stelt uitdrukkelijk:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens onze controle- arts dan ook besluiten dat deze aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die mogelijks een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.”

Het is derhalve niet betwist dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die wat de aard van de aandoening betreft, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien deze niet adequaat behandeld wordt.

De verzoekende partij stelt dat zij bij een uitwijzing ernstig ziek zal worden omdat er geen gepaste behandeling bestaat in haar land van herkomst, wat de verwerende partij betwist.

Bij arrest van 15 april 2011 met nummer 59 849 vernietigt de Raad de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard omdat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze zich steunt op het verslag van 29 oktober 2010 van de ambtenaar-geneesheer. Deze geneesheer besluit dat de psychiatrische problematiek die de verzoekende partij kent, kan beschouwd worden als een aandoening die mogelijk een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Evenwel houdt haar medische problematiek geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in omdat de behandeling van haar medische problematiek beschikbaar is in Armenië. De beschikbaarheid van de behandeling in Armenië leidt deze arts af uit gegevens haar onder meer verstrekt bij mail van 16 december 2008 van prof. A.B. en uit correspondentie met deze professor van 26 februari 2010. De Raad dient vast te stellen dat noch de mail, noch deze correspondentie zich bevinden in het administratief dossier. De Raad is bijgevolg in de onmogelijkheid na te gaan of de besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing zich steunt berust op een correcte feiten-vinding. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie en haar geneesheer uit de inlichtingen waarover zij beweerden te beschikken wel de juiste conclusie getrokken hebben. Daar de administratie*

deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Ten gevolge hiervan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Bijgevolg kan de Raad in huidig geschil niet nagaan of artikel 3 EVRM geschonden is nu uit het administratief dossier, zoals het voorligt bij de Raad, niet blijkt of er een behandeling voor de aandoening van de verzoekende partij bestaat in Armenië. Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd zodat de vordering ontvankelijk en gegrond voorkomt en de exceptie wordt verworpen.

Ten gevolge hiervan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN